

Valizimde Üç Beş Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ocak 2022

Hayallerime kramp girdi ve ocağında tüten sözcüklere yüz vermiyordum bir ömür ve sessizlikle kilitlenmiş ve kenetlenmiş varlığıma karlar yağıyordu yaktığım ağıtlarınsa haddi hesabı yoktu. Bir gülümseme ısmarlamıştım evrene ve kapıma teslim edildi kargo içini açmak değildi içimden gelen belki de tüm duygularımı ve gelen paketi çöpe atmalıydım ne de olsa ruhum, terk edilmişliklerin dünyası bir çöp evdi.

Suskular giyindim.

Tahliye edilmiş mutluluğunsa g/izini kaybetmiştim ve önümde uzanan bir yol vardı baş koymamı bekleyen.

Ekmek arası bir hüzüdü benimki Ekim düşlerinde saklı huzur belki de en çok arzuladığım ve gerisin geri kaçtım aynaya bakıp da seni gördüğümde.

Her yerdeydin.

Her yerdeydim.

Her yeminle bir kez daha çarpılıyordum ve uğruna gözyaşı döktüğüm insanlar silsilesi.

Bazen nemruttum.

Bazen tutuk ve noksan

Nüktedan olmaya ihtiyacım vardı yeniden ama ne nutuk atabiliyordum ne de tutulan nutkuma söz geçiriyordum.

Pandispanya kıvamında bir hayat ve içinde saklı yağın her yere bulaştığı belli ki kıvamını tutturmamıştım ve nice gel-git yaşıyordum içimde.

Rüzgârın kısık sesinde hapsolmuştum.

Renklerin coşkusu kaybetmiştim.

Kaybolduğumu ise haber vermemişim belki de içime kaçan huzursuzluktu beni benden eden yine de huzur duymayı bir şekilde başarıyordum.

Kotardığım tek şey buydu belki de ama çabucak da sonlanan bir yaşam gayesi ve isli İstanbul sokaklarında defalarca kaybolup da ansızın kendime kavuşmanın hayalini kuruyordum.

Suspus değildim.

Sus payı bir söylem hiç değil.

Suskunluğumu bozduğumdu her kalemi elime aldığımda kâh rüzgâr olup uçuyordum İstanbul semalarında kâh kar olup yağıyordum yaşlı ve yaslı yüreklere.

Birbirine değmeden zarar vermeden yere yolculuk eden kar taneleri ve içimdeki çarklar:

Ne öğütüyordum ne de öğütülüyordum aslında her şey ve de herkes bir aldatmacaydı.

Rüzgârın koşutu idi uçuştüğüm.

Hüznün de hür varlığı yoksa kelimeleri nasıl hizaya geçirirdim ve bir ömür tek tüfek mücadele verdiğim belliydi ki kendimi ihbar ediyordum ve gözlerimden akan yaşın sınırsız coşkusu ile lebiderya vücudumda yaşlar sayesinde yer gök denizdi yer gök çığlık atıyordu bense yerimde sayıyordum...

Kuytularda geçen ömrün tevazu yüklü eklem yerlerine şiirler adadığım ve alazlanan gülüşüm oysaki pejmürde bir gülüştü sunumu aşkın varla yok arası göğün de tetiklediği gözyaşlarım...

İstikrarla sevip de acı çektiğim.

Çilenin ucunda bir düğümse özlem içine saklandığım mahzen ve göreceli bir esaret benimki aşkın asla dikiş tutmadığı yamalı yüreğim.

Nazenindir ruhum.

Beyzade gülüşler...

Berivan ise içimde seken o kör kurşun o kör şarkı bazen dudaklarıma konan hayaller gibi her öptüğümde yalnızlığımın daha da büyüyen coşkusu ve tek kişilik mezarımda sunumu ölümün bazen direksiyonu kırdığım ah, o ömür törpüsü...

Nemalandığım mevsim.

İçime kaçan hüznün kelebeği.

Huzurundayım Rabbin ve hüznü mizacım soluduğum kadar aşkı solduğum ve solungaçları rüzgârın bilfiil içine saklandığım.

Düşlerine emanetim yalnızlığın ve hiç düşmediğim kadar aşka bir coşkudur yalnızlığıma ışık tutan...

Namahrem olsa gerek bu hiçlik ve kuytularda saf tutan izbenin ruhu.

Kaçıp da kovalandığım bir düş' ün pençesinde yaşama ihtimalim.

Gözlerim bir küre: küredim yeryüzünün aykırı bildiği varlığım bazense tohuma kaçan hayaller güttüğüm bazen arka sıralarda g/izini sürdüğüm sessizlik ve o İlahi D/okunuş ile sırdaşım Rabbin

koruyup da esirgediği benliğim bazen tasma takmışçasına rüyalarım bazen tırmandıkça izafi dağlara.

Bir medrese içimde saklı.

Nahoş bir söylem peşim sıra.

Sancılı mevsim ne ki sanrılı bir ömrün nezdinde?

İçimde ekinler dışımda Ekim rüzgârı ve sunumu yeryüzünün tek şık:

Hurafeler uçuşan ve ucube gölgeler geniş getiren ve adımlıyorum hayatı bazen resmini çekiyorum ruhumun ve hiç olmadığım kadar isyankâr sonra da af diliyorum Yaratandan.

Nemrut sözcükler.

Nemrut Dağı en izafi rakımda saklı bir tepe ve erişemediğim bazense sırnaşan binlerce bulut ve içimde saklı varılası mümkün olmayan ufuk.

Bir renksem ayrı düştüğüm gök kuşağından.

Bir rakımsam varılmasının mümkün olmadığı...

Ve işte tepiniyor iç sesim bazense ezik addedilen sevdalı yüreğim oysaki bezirgân başyım ben yalnızlığın.

Her acıdan nemalandığım dik açılı bir üçgenim ben b/ölündüğüm defalarca yalnızca sesimin duyulmadığı belki de en sırnaşık gözyaşıyım sunumunda v/edaların...

Valizimde üç beş şiir.

Şiirlerimde saklı üç beş ben.

Benlik değil söylemler beylik hiç değil ve içimi tırmalayan Mart kedisi oysaki aylardan Ocak ve soğğun nazına talim ettiğim uçuşan kar tanelerinde hazır ola durduğum melun bir gecenin de istirahatı iken

içimden taşan coşkunun şafak öncesi isyanı.

Malulen emekli şiirler.

Bir çocuk gibi de coşkulu ve talepkâr yüreğim ve derinlerde gömülü mizacım şavkın uzamında yerle yeksan olmuş hayallerim ve işte uzadıkça uzuyor boyum sevmenin nazarında iç bükey bir ayna gibi kendimi kaybettiğim sırlarında görüntümün dik başlı bir şiire meyyal gecenin fırarı.

Hadisler.

Dualar ve sureler sureti kayıp bir gölgeden uzaklara kaçtığım.

Serinkanlı değilim: soğuk hiç değil ve içimin ısıyında eriyen sarkıtlar dicitler bense pejmürde bir gülücük bahşetsin diye evren kilitli yüreğimi açtığım ahvalim ve sevdalı mealim aşkın tekdüze varlığı değil üstelik beni cezbeden yalnızlığın serkeş tınısında saklı rüzgârım ben içime esen renklerin de fısıltısına tutsak.

Hüzün bohçam.

Kaykıldığım eksen ve yürek nasıl da noksan...

Mağlup bir gülüştür içime kaçan.

Mağdur bir iklimdir sırtını sıvazladığım.

Ve gök kuşağına sarılı hayallerim aşkın da çıkıntısında saklı bir sözcük gibi ruhum aralıksız özlem ile çınlayan.